

MENJÜNK EL MI IS BETLEHEMIG!

Guti Tünde

MENJÜNK EL MI IS BETLEHEMIG!

Homlokát összeráncolva ült Zimri a lobogó tűz mellett, gondolataiba mélyedve, hosszan eltűnődve. Nagy, barna szemeiben táncot járt a lángok tükörképe.

Messze járt emlékeiben, mert újra és újra egy tiszta tekintetű, törékeny alkatú fiatalasszonyt látott maga előtt, ahogy férjével kisbabája fölé hajol. Lehetetlennek tűnik, de mintha ugyanez az asszony kínálta volna múltkor friss, hideg vízzel, amikor famunka ügyben akart tárgyalni Názáretben Józseffel, az áccsal, de nem találta otthon. Ilyenforma lehet azóta az a fiúcska is, akit a jászolban látott a falubeli pásztorokkal Betlehemben, mint aki az ácsműhelyben szorgoskodott.

- Á, ez teljes képtelenség! Származhat-e Názáretből valami jó Izraelre nézve?– mondta félhangosan, csak úgy a szakállába.

És különben is, hova rejtették volna a kicsit, amikor a trónjára féltékeny Heródes elrendelte azt a kegyetlen vérengzést? Rettenetes még csak felidézni is a síró, jajveszékelő, karjukon kisdedekkel rohanó, menekülő anyákat! Mindenütt vér és halott tetemek… Hangos zokogás töltötte be a várost… Jeremiás borzalmas próféciája teljesedett be:

„Szó hallatszott Rámában: sírás-rívás és sok keserves jajgatás. Ráhel siratta fiait, és nem akart megvigasztaltatni, mert nincsenek.”

Zimri nagyot sóhajtott, és letörölt egy könnycseppet fáradt arcáról…

- Meddig még? Hát meddig rugódózol Istened ellen, ó Izrael?!

Kicsit összekotorta a parazsat, és elővett egy kopott, viseltes levéltekercset, amit még Káleb adott neki oda Athénben, ahova betlehemi útja után érkezett, tele Istenfélelemmel és erősen felindult lélekkel, mert a csodát, amit látott, nem értette, ezért megpróbálta titokban tartani. Áron levele Kálebhez viszont azt bizonyítja, hogy sokkal többen gondolják ugyanazt, amit ő maga is. Feszültséggel telve olvasta el újra a beszámolót:

Szeretett bátyám, Káleb!

Remélem, jól megy a sorod, és sikeres üzletet kötöttél a görögökkel!

Az évek során én is megtanultam írni, drága szüleink beíratnak Nátán ben Hur iskolájába. Nagy kiváltság ez számomra!

Mivel régen nem találkoztunk, és furcsa dolgok történtek az egész tartományban, gondoltam, beszámolok neked egy-két eseményről. Biztos nem fog untatni, hiszen te is figyelemmel kísérted a szombat esti felolvasásokat, és láthattad azt a titokzatos tüzet apánk szemében. Valami izgatott várakozás lebegte körül, ahogy a kezében tartotta a tekercset… Meg egy kicsit el is gondolkodott közben…

Lehet, hogy Zakariás és Erzsébet fiának, Jánosnak a születése is megdobogtatta újra a szívét?

De most elmesélem neked, mi történt velem. Igaz, hogy sok idő eltelt már azóta, de még mindig elevenen látom magam előtt. Igazán sajnálom, testvérem, hogy ilyen messze útra keltél, és nem lehattél akkor ott velünk, kint a mezőn!

Egyszerűen még mindig nem tudok betelni az élménnyel! Képzeld, megnyílt az ég, mintha egy függőnyt húztak volna el! Aranyban sziporkázó, vakító fény sugárzott a szemünkbe, és olyan dallamok szóltak, amik átjárták egész testem-lelkem! Ezután megjelent egy angyal

hosszú, hófehér ruhában, és mosolyogva, ünnepélyes hangon bejelentette a nagy hírt:

- Ne féljeteK, mert nagy örömet hirdetek nékteK, ami az egész nép öröme lesz! Megszületett nékteK ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában!

- 2 -

Ekkor hirtelen, fenséges angyalok sokaságát láttuk meg isteni dicsőségben, ameddig a szem ellátott, mindenütt fényözön tündökölt, és kórusban mondták:

- Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát! – ezzel eltűntek, és újra csend lett.

Egy darabig meg sem tudtunk szólalni! Kifejezhetetlenül gyönyörű volt, álmomban sem gondoltam volna, hogy valamikor ilyenben lesz részem! Először nagyon megijedtünk a hatalmas, fényes angyaltól, de az üzenete igazi örömhír volt, táncolni tudtam volna!

Gondold el, éppen előtte fejeztük be a vacsora utáni, esti imádságot, a hajamból még kilógott néhány szalmaszál, de nem törődtem vele, mert a Király megszületett! Izrael várva-várt Messiása megérkezett! Azonnal eldöntöttük, hogy elmegyünk mi is Betlehembe, még ha éjszaka érünk is oda. Alig vártam, hogy a saját szememmel megnézhessem azt a helyet! Hm… Dávid városa… Micsoda lehetőség egy ilyen látogatás! Már Mikeás is írt róla:

„De te, Efratának Betleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között, belőled származik nékem, aki uralkodó az Izraelen, akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.”

Úgy, ahogy voltam, egyszerű ruhámban elindultam én is a többi pásztorral, hogy tisztességet tegyek az újszülöttnak. Életemben nem volt még ilyen izgalmas napom! Valami különös égi jelenség, egy szokatlanul ragyogó csillag mutatta az utat végig. Nagy az Úr, Izrael Istene!

Édesapánktól mennyiszer hallottuk őseink történetét, a kivonulást Egyiptomból, a Vörös-tenger kettéválását, Jerikó ostromát vagy Dávid királyunk győztes csatáit! Emlékszel, hányszor elképzeltük, hogy mi is ilyen katonák leszünk? Salamon mesés gazdagságához képest viszont furcsa volt, hogy egy kis eldugott helyen, egy szegényes istállóban találtuk meg a királyi gyermeket! Képzeld el, egy kopott jászolban feküdt, pedig angyalok hirdették a születését! Elképesztő! Jászolban aludt a jövődő fejedelem! Erről jut eszembe, emlékszem, hogy Ésaíasból olvastak egyik szombaton:

„Hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!”

Milyen fantasztikus, hogy pont ebben a korban élünk, Káleb, és láthatjuk beteljesedni az ígéretet! Ábrahám, Izsák és Jákób Istene változhatatlan az Ő hűségében!

Különb… én is vittem magammal ajándékot, a legszebb, legkedvesebb, legféhérebb barikámat vettem a nyakamba! Aztán egész úton Betlehemig az idős pásztorok érdekesebbnél érdekesebb elbeszéléseit hallgattam. Ők is Ésaiaást idézték:

„A nép, amely sötétségben járt, lát nagy világosságot, akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel felettük.”

- Ó! – kiáltottam fel gyermeki egyszerűséggel – Hát ez az a ragyogó fény! Ez az a rendkívüli csillag, ami a betlehemi istállóra világít!

Ahogy odaértünk, az ujjongó öröm, a felismerés és a szeretet majd szétvetette a szívemet, végtelen békesség áradt szét mindnyájunkban, ahogy hódolatunkat kifejeztük szerény ajándékainkkal.

Tudod, Káleb, valami azt súgja nekem, hogy az a kisgyermek valahol már felnőtt idő közben, és talán hamarosan elkezdí szolgálatát népünk között! Izrael Messiása! Gondolj csak bele! Végre vége lesz az idegen, elnyomó uralomnak és a sok beképzelt pap félrevezetésének!

Atyáink Istene újra örömet találja majd népében! Minden megváltozik!

Ki tudja? Lehet, hogy maga a gyermek az a felragyogó fényesség, ami elűzi a halált és a sötétséget Izraelből?

Mit gondolsz ezekről, Káleb? Nagyon várom már a hazaérkezésedet, mert sokat beszélgetünk majd! Úgy, mint régen; gyermekkorunkban;

Béke veled! Az Úr vigyázzon minden lépésedre!

Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk egy Úr!

Szerető szívű öcséd:

Áron

Zimri szíve zakatolt. Úgy érezte, hogy a feltett kérdés neki is szól, bár Áron mit sem tudott arról, hogy levelét ő is elolvasta.

„Mit gondolsz ezekről? Szorongva vallotta be önmagának, hogy legszívesebben előre száguldana az időben, szeretne legalább 25 évvel idősebb lenni, mert annyira meg akarja érteni a betlehemi, csodás eseményt! Annyira szeretne találkozni a Messiással, és látni, ahogy Izrael reménysége feltámad, és újra szent nemzetként szolgálja Istenét, szabadon minden elnyomástól!

Közben elaludt a tűz. A félhomályban Zimri behunyta a szemét, és Jeruzsálem felé fordulva hosszasan imádkozott népéért;

2010. dec. 3.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu